

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 548/2022-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej a sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti maloletých sťažovateľov [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], zastúpených zákonným zástupcom [REDACTED], [REDACTED], všetci [REDACTED], právne zastúpených JUDr. Martinom Olosom, advokátom, Karola Kašjaka 1, Rajecké Teplice, proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 15C/197/2016-257 z 20. októbra 2017, rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 7Co/59/2018-389 zo 6. júna 2018 a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2Cdo/47/2019 z 30. mája 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 14. septembra 2022 domáhajú vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovatelia navrhujú napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť Okresnému súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a napadnutých rozhodnutí vyplýva, že v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 15C/197/2016 sa žalobca [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], domáhal proti sťažovateľom ako žalovaným určenia, že darovacia zmluva, ktorej predmetom bol prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v nej špecifikovaných z matky sťažovateľov na sťažovateľov, a zmluva o zriadení vecného bremena práva doživotného užívania v prospech matky sťažovateľov sú voči žalobcovi neúčinné. Okresný súd rozsudkom č. k.

15C/197/2016-257 z 20. októbra 2017 žalobe vyhovel a určil, že darovacia zmluva a zmluva o zriadení vecného bremena sú voči žalobcovi neúčinné. O odvolaní podanom sťažovateľmi rozhodol Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 7Co/59/2018-389 zo 6. júna 2018 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil. Proti rozsudku krajského súdu podali sťažovatelia dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozsudkom č. k. 2Cdo/47/2019 z 30. mája 2022 tak, že dovolanie zamietol.

II. Argumentácia sťažovateľov

3. Proti napadnutým rozhodnutiam všeobecných súdov podali sťažovatelia túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentujú:

a) Napadnuté rozhodnutia sú zjavne arbitrárne a v extrémnom rozpore s obsahom spisu a najmä so slovným znením, účelom a podstatou zákonnej úpravy. Viaceré ťažiskové právne úvahy konajúcich súdov nemajú oporu v zákone, neboli odôvodnené ústavne konformným spôsobom, ktorý by vylučoval akúkoľvek svojvôľu týchto súdov pri prerokúvaní veci, a aj preto nemožno považovať napadnuté rozhodnutia za ústavne udržateľné.

b) Okresný súd nemal vo veci konať, resp. mal konanie zastaviť, keďže žaloba v podobe faxového podania a jej následne predložené doplnené podanie nie sú totožné, a v prípade doplneného podania tak nejde o jeho originál, ako to vyžadoval Občiansky súdny poriadok. Podania sú síce obsahovo zhodné, avšak na poslednej strane doplnenej žaloby sa nachádza iný podpis právneho zástupcu žalobcu a je inak umiestnený o cca 1 cm ako v telefaxovom podaní, v ktorom súčasne nie je viditeľná pečiatka.

c) Konajúce súdy nesprávne posúdili otázku včasnosti uplatnenia odporovacej žaloby. Podľa sťažovateľov okresný súd deklaroval, že žaloba mu bola doručená 31. mája 2016, pričom vklad vlastníckeho práva bol správou katastra právoplatne povolený 29. mája 2013, teda k tomuto dňu nadobudol vklad právne účinky. Žalobca síce tvrdí, že žalobu podal 30. mája 2016, podľa „uznesenia súdu o nariadení neodkladného opatrenia“ však súd konštatuje podanie žaloby 31. mája 2016. Žalobca tak neuplatnil odporovacie právo včas a toto mu zaniklo. I v prípade podania žaloby 30. mája 2016 by však už objektívne plynul štvrtý rok. Sťažovatelia uvádzajú, že u lehôt určených podľa týždňov, mesiacov alebo rokov koniec lehoty pripadá na deň, ktorý sa pomenovaním alebo číslom zhoduje s dňom, na ktorý pripadá udalosť, od ktorej sa lehota začína. „Je tak zrejmé, že doba ako ani lehota určená podľa rokov nikdy nezačína plynúť až nasledujúcim dňom po udalosti, ale prvým dňom, kedy nastala rozhodná udalosť pre plynutie. Žalobca totiž žalobu mohol účinne podať už dňa 29.05.2013 (actio nata).“ Podľa mienky sťažovateľov konajúce súdy relevantne nevysvetlili, prečo lehota podľa ich úvahy mala začať plynúť až od 30. mája 2013, a nie už od 29. mája 2013, keď nadobudol vklad vlastníckeho práva právne účinky, čo je rozhodujúcou udalosťou, od ktorej sa počíta začiatok plynutia lehoty. Konajúce súdy sa k týmto námietkam sťažovateľov nevyjadrili, čo zaťažuje napadnuté rozhodnutia vadou arbitrárnosti. Súčasne ťažiskové závery konajúcich súdov sú ústavne nekonformné, keďže sú v priamom rozpore s počítaním času určeným podľa § 122 Občianskeho zákonníka.

d) Okresný súd zamietol návrh sťažovateľov na vykonanie výsluchu kolízneho opatrovníka, ktorý ich zastupoval pri schválení právneho úkonu – dotknutej darovacej zmluvy, a to napriek tomu, že

jeho vykonanie bolo v danej veci plne dôvodné, a súčasne uzavrel, že sťažovatelia neunesli dôkazné bremeno. S poukazom na judikatúru ústavného súdu a najvyššieho súdu sťažovatelia uvádzajú, že odmietnutie vykonania dôkazu okresným súdom bolo porušením práva na spravodlivý proces a zásady rovnosti zbraní.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) a porušenie rovnosti strán sťažovateľov (čl. 47 ods. 3 ústavy) napadnutými rozhodnutiami všeobecných súdov.

III.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozsudkom okresného súdu a napadnutým rozsudkom krajského súdu:

5. Pri posudzovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľov v tejto časti ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity, na ktorom je založená jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Zmysel a účel subsidiárneho postavenia ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Právomoc ústavného súdu predstavuje v tomto kontexte *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ku ktorého uplatneniu dôjde až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popretie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu, ktorého právne dôsledky sú premietnuté do § 56 ods. 2 a § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [ďalej len „zákon o ústavnom súde“ (m. m. III. ÚS 149/04)].

6. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovatelia využili im dostupné právne prostriedky, na použitie ktorých boli oprávnení podľa ustanovení Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ktorými sa domáhali aj ochrany svojich základných práv. Proti rozsudku okresného súdu boli oprávnení podať odvolanie, o ktorom rozhodoval krajský súd, ktorý napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie na základe podaného odvolania aj vecne preskúmal a rozhodol o ňom napadnutým rozsudkom. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu mali sťažovatelia k dispozícii mimoriadny opravný prostriedok v podobe dovolania, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť najvyšší súd. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti napadnutému rozsudku krajského súdu sťažovatelia dovolanie aj podali (a to bez toho, aby v ústavnej sťažnosti tvrdili, že niektorá z ich dovolacích námietok nebola v dovolacom konaní uplatniteľná), pričom uplatnili dovolacie dôvody podľa § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP.

7. Najvyšší súd rozsudkom č. k. 2Cdo/47/2019 z 30. mája 2022 sťažovateľmi podané dovolanie zamietol. Dospel k záveru, že právna otázka relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP nebola sťažovateľmi vymedzená zákonným spôsobom, teda dovolacie dôvody neboli vymedzené spôsobom podľa § 432 CSP, na základe čoho dovolanie v tejto časti odmietol podľa § 447 písm. f) CSP a dovolanie v časti namietajúcej vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP vyhodnotil ako prípustné, ale nedôvodné, vzhľadom na čo dovolanie ako celok zamietol podľa § 448 CSP.

Právomoc najvyššieho súdu rozhodnúť o dovolaní sťažovateľov v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu, pretože argumentácia uplatnená v ústavnej sťažnosti je totožná s argumentáciou uvedenou v dovolaní (námietka nesprávneho posúdenia náležitosti žaloby vo forme faxového podania, včasnosti uplatnenej odporovacej žaloby a zamietnutia návrhu na vykonanie dokazovania). Najvyšší súd tieto námietky sťažovateľov vecne preskúmal a zaujal k nim svoje právne stanovisko (porovnaj bod 12 s príslušnými bodmi 12.1 až 12.4 a bod 13 a body 22.2, 22.3, 22.3.1 a 23). Oprávnením, ale aj povinnosťou krajského súdu vo vzťahu k rozsudku súdu prvej inštancie a najvyššieho súdu vo vzťahu k dovolaním napadnutému rozsudku krajského súdu bolo v prípade zistenia zásahu do základných práv sťažovateľov týmto základným právam poskytnúť primeranú ochranu. V danej veci teda existoval orgán verejnej moci, ktorého právomoc poskytnúť základným právam sťažovateľov individuálnu ochranu predchádzala právomoci ústavného súdu. Za týchto okolností ústavný súd teda nemá oprávnenie preskúmať napadnutý rozsudok okresného súdu ani napadnutý rozsudok krajského súdu.

8. Vychádzajúc z uvedeného, bolo preto potrebné ústavnú sťažnosť sťažovateľov v tejto časti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu:

9. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná už spomínaným princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve.

10. V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

11. Po preskúmaní napadnutého rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že v ústavnej sťažnosti predložená argumentácia nie je spôsobilá spochybníť ústavnú konformnosť prijatých právnych záverov. Sťažovatelia vo svojej ústavnej sťažnosti opakujú výhrady, ktoré už uplatnili pred krajským súdom a rovnako najvyšším súdom, a vo vzťahu k napadnutému rozsudku

najvyššieho súdu v ústavnej sťažnosti nepredložili vo všetkých ohľadoch konkrétnu argumentáciu spochybňujúcu udržateľnosť záverov najvyššieho súdu. Prevažná časť ich argumentácie je len opakovaním argumentácie uvedenej v dovolaní a predtým v odvolaní, čím stavajú ústavný súd do pozície ďalšej prieskumnej inštalácie, ktorá by mala opätovne posudzovať rovnaké námietky. Takéto postavenie ústavnému súdu neprináleží.

12. Ústavný súd preskúmal napadnutý rozsudok najvyššieho súdu z hľadiska námietok vznesených sťažovateľmi, pričom z jeho odôvodnenia vyplýva, že najvyšší súd k sťažovateľmi uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP, ktorého naplnenie videli v nevykonaní dokazovania v dostatočnom rozsahu pre zistenie rozhodujúcich skutočností a v zamietnutí ich návrhu na vykonanie dokazovania, v konkrétnostiach uviedol, že vo veci sťažovateľov nezistil také závažné deficity v dokazovaní ani prijatie skutkových záverov, ktoré by boli svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle popierajúcom zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, ktorými by mohlo dôjsť k namietanej vade zmätočnosti. Skonštatoval, že vykonané dokazovanie dostatočne odôvodňuje závery prijaté okresným súdom a krajským súdom, pričom poukázal na jednotlivé časti odôvodnení rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu, v ktorých nevykonanie dôkazu navrhovaného sťažovateľmi odôvodnili, keď konštatovali neopodstatnenosť, neúčelnosť a nehospodárnosť vykonania výsluchu kolízneho opatrovníka sťažovateľov s poukazaním na prezumpciu úmyslu dlžníka ukrátiť veriteľa i vedomosť blízkej osoby o existencii tohto úmyslu, zdôrazňujúc, že darovaciu zmluvu a zmluvu o zriadení vecného bremena za sťažovateľov uzatvoril ich otec, a nie kolízny opatrovník. Najvyšší súd tak uzavrel, že nezistil v postupe okresného súdu a krajského súdu pochybenia alebo vady v procese dokazovania a jeho hodnotenie, ktoré by predstavovalo porušenie práva sťažovateľov na spravodlivé súdne konanie. Vo vzťahu k dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP najvyšší súd uviedol, že sťažovatelia v súvislosti s uplatnenými dovolacími dôvodmi neformulovali žiadnu právnu otázku, keď vo svojom dovolaní iba formálne odkázali na citované ustanovenia, a nesúhlasia s právnym posúdením veci okresným súdom a krajským súdom a) v otázke existencie pasívnej vecnej legitímácie sťažovateľov v spore; b) v súvislosti s posúdením žaloby doručovanej súdu prvej inštalácie prostredníctvom telefaxu z formálneho hľadiska a c) v súvislosti s posúdením včasnosti uplatnenia práva žalobcu odporovacou žalobou na súde; avšak tak urobili bez konkrétneho vymedzenia právnej otázky, vo vzťahu ku ktorej sa mal odvolací súd odkloniť od ustálenej súdnej praxe dovolacieho súdu a bez uvedenia konkrétnych rozhodnutí dovolacieho súdu, od ktorých sa mal odvolací súd odkloniť, resp. ktorá nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte vyriešená. Napriek uvedenému však najvyšší súd považoval za potrebné vyjadriť sa k jednotlivým námietkam sťažovateľov, pričom k námietke nesprávneho formálneho posúdenia žaloby uviedol, že komparáciou namietaných podaní zistil, že predmetné podania žalobcu predstavujú obsahovo totožné listiny podpísané právnym zástupcom žalobcu, na ktorých vadu nemôže byť podpis právneho zástupcu na doručenom písomnom vyhotovení žaloby na inom mieste ako v prípade podania žaloby doručovaného telefaxom či neviditeľnosť pečiatky právneho zástupcu žalobcu na telefaxovom podaní. Za takýchto okolností vyžadovanie „originálu“ žaloby len s podpisom právneho zástupcu na totožnom mieste ako pri jej doručovaní telefaxom predstavuje podľa dovolacieho súdu neprimeraný formalizmus pri uplatňovaní práva. Takáto dovolateľmi namietaná vada aj podľa názoru dovolacieho súdu nie je spôsobilá spochybniť podania žalobcu či nesplnenie jeho povinnosti doplniť telefaxom podanú žalobu o jej originál, keď z obsahu spisu jasne vyplýva, že telefaxom podaná odporovacia žaloba,

podpísaná zo strany právneho zástupcu žalobcu, bola doplnená v zákonnej lehote originálom tejto odporovacej žaloby s rovnakým obsahom. Najvyšší súd tak nesúhlasil s názorom sťažovateľov, že postup súdov nižšej inštancie bol nesprávny či v rozpore so zákonom. K námietke sťažovateľov týkajúcej sa vadného hmotnoprávneho posúdenia času na odporovanie právneho úkonu súdmi nižšej inštancie s poukazom na odbornú literatúru uviedol, že v prípade prevodu práva k nehnuteľnosti dlžníka, ktoré sa zapisuje do katastra nehnuteľností, trojročná lehota na uplatnenie práva odporovať právnym úkonom dlžníka začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, ku ktorému vznikli právne účinky vkladu práva do katastra nehnuteľností, z čoho vyplýva, že žalobcom telefaxom doručená odporovacia žaloba na súd 30. mája 2016, doplnená do 3 dní originálom podania, bola doručená včas a žalobca tak uplatnil svoj nárok v prekluzívnej lehote.

13. Ústavný súd uvádza, že prijaté právne závery so zreteľom na obsah dovolania nemožno považovať za neodôvodnené a ani za arbitrárne, t. j. také, ktoré by boli založené na právnych záveroch, ktoré nemajú oporu v zákone, resp. popierajú podstatu, zmysel a účel v napadnutom konaní aplikovaných ustanovení. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia sa najvyšší súd zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal s argumentáciou sťažovateľov, ktorou odôvodňovali prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) OSP a § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP, a vysvetlil dôvody, na ktorých založil svoje rozhodnutie a ktorým z ústavnoprávneho hľadiska nemožno nič vytknúť. Najvyšší súd napriek nedostatočnému špecifikovaniu dovolacích dôvodov sťažovateľmi vo vzťahu k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci v dovolaní predostreté námietky preskúmal a vyčerpávajúcim spôsobom sa k nim aj vyjadril, pričom ním prijaté závery sú zrozumiteľné, logické a presvedčivé. Vzhľadom na obsah ústavnej sťažnosti tak ústavný súd konštatuje, že sťažovatelia dostali z materiálneho hľadiska odpovede na nimi vznesené námietky tak zo strany okresného súdu, ako aj zo strany krajského súdu a najvyššieho súdu, pričom nimi prijaté závery sú konzistentné a ústavne prijateľné. Konanie ako celok považuje ústavný súd v konečnom výsledku za spravodlivé.

14. K namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie ústavný súd už len dodáva, že dané právo nie je možné vykladať tak, že by sťažovateľom garantovalo právo na úspech v konaní či zaručovalo rozhodnutie zodpovedajúce ich predstavám. Jeho obsahom je právo na také súdne konanie, v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi za súčasnej aplikácie ústavných princípov. Ústavný súd už viackrát vo svojej judikatúre konštatoval, že nesúhlas sťažovateľa so závermi či názormi konajúcich súdov nemôže sám osebe zakladať dôvodnosť ústavnej sťažnosti.

15. Vychádzajúc z preskúmania napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, zohľadňujúc prezentovanú sťažnostnú argumentáciu sťažovateľov, ústavný súd dospel k záveru, že medzi napadnutým rozsudkom a právom na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) a základným právom podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, ktorých porušenie sťažovatelia namietajú, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol ústavnú sťažnosť v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

16. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľov uvedenými v petite ústavnej sťažnosti nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je

podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. novembra 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu